

YAZAR HAKKINDA

Hatice Dökmen, Yayıncılık Editörlük Atölyesi Sertifika Programı, Derin Editörlük Sertifika Programı ve MasterCamp (Harvard Üniversitesi Sertifikalı) Yazarlık Akademisi gibi programlardan ve çeşitli atölyelerden eğitim aldı.

Çeşitli öykü yarışmalarında mansiyon ödülü, Lions Dernekleri ve Tekirdağ Büyükşehir Belediyesi öykü yarışmasında birincilik ödülü aldı.

Kaynana Şekeri, Kadın Öyküleri, Aşk Var Düşersen, 22 Kadın 22 Öykü, Kahraman Ferdinand, Lilith Öyküleri gibi pek çok derlemede yer aldı.

Varlık, Kurşun Kalem, Lacivert, Kirpi Edebiyat gibi pek çok yerde öykü, şiir ve denemeleri paylaşıldı.

Yazarlık atölyesi eğitmenliği ve editörlük çalışmaları yapıyor.

Yayımlanan kitapları: *Güneşe Saklanmak* (Şiir), *Sağır Kurbağanın İzinde* (Öykü), *Sığ Sulardan Okyanusa* (Şiir), *Gri Çılgılık* (Öykü), *Kum Gibi* (Roman), *Kemik Çayı* (Öykü), *Salı Ertesi* (Roman), *Âdem'in İzleri* (Öykü), *Dil Ucundan Kalem Ucuna* (Deneme), *Âdemelması* (Roman)

DESTEK YAYINLARI: 1384
EDEBİYAT: 374
HATİCE DÖKMEN / ÂDEMELMASI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender

Destek Yayınları: Kasım 2022
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-801-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

HATİCE DÖKMEN

ÂDEMELMASI

*Düşebileceğin en derin yerdeysen eğer,
senin için tek yol kalmıştır, o da çıkış.*

Vazgeçmek her zaman çok erkendir.

Daldığı derin uykudan uyanalı çok olmadı. Bin yıllık, on bin yıllık hatta yüz bin yıllık bir uykuydu bu. Öyle olmasaydı kim olduğunu gözlerini ilk araladığı anda hatırlamaz mıydı, neden orada olduğunu bilmez miydi? Hatırlamıyordu işte. Sadece hastane kokusu tanıdık bildik geldi ama onu da nereden ve neden tanıdığını çözemedi. Bomboş belleği, bomboş gözleri ve bedeninin ağırlığını hissetmeyen bir duyguyla uyandı bu derin ve uzun uykudan.

Bir yatakta yatıyor, neden yatıyor, yattığı yer neresi, neden odada garip garip cihazlar var, oda ne, cihaz ne?... Ya gözünü acıtan o parlak ışık neyin nesi, acı ne, bir yeri acımazken nasıl hisseder insan, insan ne? Bir görüntü var gözlerinde, göz de ne, görüntü ne, elini sımsıkı tutan bu el kimin, el ne, o görüntünün yüzünde parlayan iki balımsı nokta ne, neden ılıdıyorlar, neden içini sıcak bir his bürüyor, iç ne?...

“Hoş geldin Deli Kız” dedi o görüntü. İstemsiz bir hoşluk kapladı bedenini. İstemsiz bir yarım gülüşle istemsiz kuşlar uçtu gözlerinde nedenini bilmediği. Sevmeliydi anlaşılın bu sözleri. Hoş gelmek... Ne demekti hoş gelmek, ne demekti Deli Kız, sevmek nasıl bir şeydi?

Bir gün önceden beri uyuyordu ya da uyutuluyordu. Daha öncesinde her şeye elveda diyerek, gözlerini gönüllü, bile isteye sonsuz uykular için kapatmıştı oysa... Çok sürmedi bu

boşluk. Zihni yavaş yavaş dolmaya başladı. Bakışlarını kendinden ayırmayan o balımsı gözleri de hatırladı. Kehribar taşını ortadan kesmişlerdi de onun göz çukurlarına koymuşlardı sanki. Açıklı koyulu damarlarıyla ıslıl ıslıl parlayan, o bir çift gözü unutabilir miydi hiç?... Serseri. Evet, Serseri'ydi bu. Yıldız'ın Serseri'si... Ne zaman "Ne haber Serseri?" dese, "İyidir, senden ne haber Deli Kız?" diyen adam...

O kadar saattir dinlenmiş olan gözlerine, hatırladıklarıyla yeni yeni yorgunluklar iniyordu inceden inceden. Kehribarların sahibi, yüzüne taktığı yüzlerce gülücükle yüzlerce şey anlatmak istiyordu sanki. İyi ve güzel şeyler olmalıydı bunlar. Adamın amacının kendisini güldürecek, sevindirecek, coşturacak, hayata yeniden bağlayacak sözler söylemek olduğunu hissediyordu ama tepkisiz, ilgisiz, yabansı ve donuktu Yıldız'ın bakışları.

Neden bu hastane odasındaydı? Günlerden, aylardan, mevsimlerden neydi? Neler olmuştu? Bu gibi sorulara yavaş yavaş yanıt bulmaya başlamıştı belleği. Hatta yüzünde eğreti duran nefes almasını zorlaştıran maskenin bile nedenini çözmüştü – ki çözemeseydi fırlatıp atacaktı... Ancak nasıl oluyordu da hâlâ yaşıyordu, Serseri de hâlâ yaşadığına göre yoksa o gece yaşadıkları yalan mıydı? Yoksa her şey bir kâbus muydu? Neden hastane kokusu ve zihnindeki boşluk ona yabancı gelmiyordu? Bu anı daha önce yaşamış mıydı yoksa daha önce yaşadığını zannettiği şey dejavudan öte bir şey değil miydi? Bunun gibi birçok sorusu da yanıtız kalıyordu.

Doktor, yanında bir hemşireyle girdi kapıdan. Soğuk bir rüzgâr esti Yıldız'ın içinde. Maskelerden dolayı görünmeyen yüz ifadeleri daha da soğuklaştırıyordu sanki onları. Direnme gücü olsaydı kılına dahi dokundurmak istemezdi. Daha doğrusu kılı-

na bir doktor dokunsun istemezdi. Tüm doktorlar Ersin'i ve hastalığını hatırlatıyordu ona. Cihan Abi'si hariç. O doktor da Cihan Abi'sini anımsatıyordu ama ondan yaşlıydı. Ersin'i aradı adamın suretinde. Neyse ki doktorun yağlı gerdanında âdemelması yoktu. Göbeği kendinden önce yol alıyordu. Tonton bir adamdı gördüğü.

Doktor yatağın başına yaklaşırken odadaki adamı uyardı. "Maskenizi takın lütfen!" Sonra Yıldız'a gülümsedi. Gerçi maskenin ardından gülümsediği pek anlaşılmasa da gözlerindeki sıcaklık gülümsediğini anlamaya yetiyordu.

"Merhaba Yıldız. Bizi korkuttun. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bu sorunun yanıtı nasıl verilirdi ki? Boştu işte, bomboş. Genzini rahatsız eden tuhaf kokuyu, boğazındaki gıcığı, maskenin verdiği rahatsızlığı saymazsa sorun sayılabilecek hiçbir şey hissetmiyordu.

"Boğazım acıyor" diyebilirdi kısık ve zorlu bir ses tonuyla.

"Ee normal" dedi doktor gözlüklerinin altından odadaki adama bakarak.

"Şansın varmış ki Derman Bey'in burnu iyi koku alıyormuş..." Tombul eliyle cama doğru elini salladı.

"Yoksa ikiniz de şimdi başka bir yerde olurdunuz."

Doktorun söylediklerini duymazdan, anlamazdan geldi genç kadın. O an Cihan Abi'sinin yanında olmasını istedi. Sahi neden yoktu ki? Boğazını zorlayarak sesini kuvvetlendirdi.

"Cihan Bey yok mu?"

Maskesinin arkasındaki mimiklerine biraz hinlik, gözlerine biraz gülücük ekleyen doktor sitem etti.

“Niye ki? Beni beğenmediniz mi hanımefendi?”

Yanıtlamadı Yıldız. Oldukça gereksiz bir espriydi onun için. Kimliksiz bir gülümseme gönderdi o kadar.

Doktor hastasının gözbebeklerini, reflekslerini, boğazını özenle denetiminden geçirip hemşireye talimatlar verdi. Tombul elleriyle kadının omuzlarını sıvazladı.

“Geçti gitti. Şimdi dinlen bakalım. Böyle giderse birkaç gün içinde seni azat ederim tamam mı ciciko? Ha bu arada Cihan acil serviste. İlk fırsatta uğrayacaktır yanına.”

Ciciko... Komikti. Bir an gülesi geldi Yıldız'ın. Bu sözü birkaç kere daha duymuştu ama kimden duyduğunu anımsayamadı. Cihan Ab'i söylemiş olabilir miydi? Belki... Belki babası... Yok, o mercimeğim derdi. Ersin. Yok, o da olmaz. En çok vampirim derdi Ersin. Yoksa Serseri mi söylemişti? Hayır hayır. O böyle salak saçma laflar etmezdi. Can derdi. Cano derdi. Yâr derdi. Sevdam derdi. Deli sevdam derdi. En çok da Deli Kız ya da Lilith derdi... Belki bir yerlerde tanışıp anlık ilişki yaşadığı birileri söylemişti. Ciciko... Kafasını daha fazla yormak istemedi.

Doktorla hemşirenin ivedi adımlarla odayı terk edişlerini izlerken bir taraftan da hem maskesini çıkarıp hem kafasını toparlamaya çalıştı yeniden. Zihninde ışık hızıyla gelip geçen birçok görüntü vardı. Sevişiyor Yıldız. Bir Ersin, bir Serseri gelip gidiyor görüntülere. Serseri, Yıldız'ın boynunu okşuyor. Lilith'in zincirini tutup küçük heykelciği dudaklarına değdirip öpüyor... Hanımış benim Mercimeğim diyor podyumdan fırlamış başka bir adam görüntüye girip. Daha sözü bitmeden buhar olup uçuyor... Anneanesi astigmatlı gözlüklerini tığa perçinlemiş torununun çeyizi için ara danteli örüyor. Annesi var hemen onun yanında. Boyu devrilesi adam kızımın başını yedi diye sitemlenerek bir

tarafdan vitrinin tozunu alıyor, bir taraftan da özlemlerle nefretin giriftleştiği duygularıyla kocasının fotoğrafına bakıyor...

Yıldız'ın hâlâ tam olarak kendine gelemediğini anladı Serse-ri. Duvara monteli televizyonu açtı. Kumandayı kanaldan kanala tuşlarken bulunduğu ilk müzik kanalında durdu. *Rodrigo'nun Gitar Konçertosu* yayıldı hastane odasının hissiz, ruhsuz havasına. İstese denk getiremezdi tam o anda, tam da o parçayı televizyonda bulmayı. Bilirdi Deli Kız'ın geceleri uyku tutmadığında o parçayı defalarca dinlediğini. Ya da Vivaldi'nin *Çello'su*, ya da Bach'ın *Vi-yolin'i* gibi birçok kendi iniş çıkışlarını hissettiği müzikleri... Işıldattığı gözleriyle kadına baktığında, renksiz, heyecansız, bir çift silik acıbadem gördü oyuklarında. Yeni doğmuş bebekleri anımsadı. Onların gözleri kadar saf, onların gözleri kadar masum, onların gözleri kadar ipeksi bakan ama onların gözlerinden farklı donuk, silik bir çift göz... Konçerto bitince kanalı değiştirdi. Bir haber kanalında durdu. Yıldız'ın haber kanallarını izlemeyi hiçbir zaman sevmediğini bile bile, ola ki ilgisini çekecek bir şeyler olur umuduyla televizyonun sesini de bir iki tık yükseltti. Spiker haber özetlerini geçiyordu:

8 Mart Feminist Gece Yürüyüşü'ne katıldığı için gözaltına alınan on sekiz kadının hepsi adli kontrolle serbest bırakıldı.

Türkiye'de son yirmi dört saatte on dört bin kırk altı Covid-19 vakası kayda geçti...

İstanbul'da birçok yere girişte HES kodu zorunlulukları geldi...

Bilim Kurulu üyesi “Varyantların da katkısıyla üçüncü piki yaşamak üzereyiz” dedi.

AKP’li üst düzey bir yönetici, partisinin bir süredir üzerinde çalıştığı, seçimde barajın düşürülmesini öngören, siyasi partiler ve seçim yasalarına yönelik taslağı HDP örneğiyle anlattı: “Baraj HDP’yi gereksiz büyüttü. Baraj yüzde yedi olduğunda, emanet oylar da esas partisine dönecektir.”

Küçük bir zorunlu tanıtımın ardından ana haber başladı. Spiker kadın sesine biraz heyecanla biraz burukluk ekledi.

Bugün 11 Mart 2021. Türkiye’de ilk Corona vakası görülen günün üstünden tam bir yıl geçti.

Sağlık Bakanı Koca’nın bir yıl önceki görüntüleri ve o günkü açıklaması geldi ekrana.

Sağlık Bakanı Fahrettin Koca, Türkiye’de bir kişiye Corona virüsü (Covid-19) teşhisi konduğunu duyurdu. Hastanın bir erkek ve genel durumunun iyi olduğunu söyleyen bakan, söz konusu kişinin ailesi ile yakın çevresindeki tüm bireylerin de gözetim altında olduğunu belirtti. Bakan Koca: “Verilere göre tanı erken konmuştur, virüs bulaşmışsa bu çok sınırlıdır” dedi. “Corona virüsü, alacağımız tedbirlerden güçlü değildir. Bir hasta topyekûn risk değildir. Karantinaya alınmış bir hasta toplumu tehdit edemez” diyen bakan, “Bir veya birkaç vaka salgın olarak görülmemelidir” ifadelerini kullandı.

Komşu ülkeler ve Avrupa ülkelerinin Türkiye'nin aldığı sıkı tedbirleri uygulamadığını savunan Koca, "Bizimse salgına karşı yürüttüğümüz strateji ve disiplinli eylem planında direncimiz hiç azalmadı, kat kat arttı" dedi. Küresel salgınların kaçınılmaz tarafları olduğuna dikkati çeken Koca, şöyle devam etti: "İnsanların ülkeden ülkeye her an hareket halinde olduğu bir dünyada direnç hangi düzeyde, tedbirler hangi keskinlikte olursa olsun bazı sonuçları önlemek maalesef mümkün değil. Eğer dünyayla ilişkimizi tümünden kesmiş olabilseydik şu an karşınızda olmazdım. Bu an burada olmamın nedeni, bu saate dek gösterdiğimiz şeffaflık ve bunun devam edeceğinin teminatıdır. Size üzücü ama korkutucu olmayan haberi bildirmek istiyorum. Tanı, yüksek ateş ve öksürük şikâyetinin sebebinin araştırılması sonucu konulmuştur. Hastanın virüsü Avrupa teması üzerinden aldığı bilinmektedir. Dış dünyadan tamamen izole edilmiştir. Hasta bir erkektir ve genel durumu iyidir. Aile bireylerinin hepsi ve yakın çevresindeki tüm bireyler bu anlamda gözetim altındadır ve her biri şüpheli kabul edilmiştir. Hasta mahremiyetinin korunması açısından detaylı bilgilerin paylaşılması uygun bulunmamıştır. Bu ülkemizde görülen ilk vakadır. Verilere göre tanı erken konulmuştur. Virüs bulaşmışsa bu çok sınırlıdır."

Koca, Türkiye'nin süreç boyunca bu olasılığa hazır olduğunu, yayılmayı önleyici tedbirler aldığını vurgulayarak, hastalığın ülkenin herhangi bir yerinde görülme ihtimaline karşı sağlık personeli ve hastane hazırlıklarının çok önceden bitirildiğini ifade etti...

Serseri, gözlerini haberlerden alıp büyük bir umutla yeniden kadına çevirdi. Yıldız, televizyona bakıyordu ama bakışlarındaki boşluk ve hissizlik aynı duruyordu. Genç adam yanına gidip elini tuttu. Alnına yumuşacık bir öpücük kondurup yatağın yanındaki koltuğa oturdu. Parmaklarının arasındaki cılız parmaklarda bir tepki olsun istiyordu. Yıldız'ın eli de gözleri gibi hissizdi. Kolun ucuna iştirilmiş beş çıkıntısı olan, üzerine deri giydirilmiş kemikten ibaretti. Bir deri, kemikleri bu kadar güzel kaplayabilir miydi? O el Yıldız'ın eliye kaplardı tabii ki. O el daha düne kadar Serseri'nin nerelerini okşamamıştı ki?... Sevgiyle, aşkla, şehvetle... Ama şimdi hissizdi. Tepkisizdi. Damarlarında kan yerine ölüm soğukluğu kol geziyordu sanki. Sanki yoktu. Sanki hiç olmamıştı. Sanki Yıldız hep böyleydi. Onun varlığını hissedecek bir şeyler olsundu. O el ya sarsın ya itsindi adamın elini. Ya kendine çeksin ya bıraksındı. Yeter ki tepki versindi... Gözlerinde de ya pırıltı ya karaltı olsundu. Yeter ki bir ifadesi olsundu o manasız bakışların. Bunu görmeye, hissetmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Bu dünyayı terk etme kararı almış hatta yanında kendini de götürmeye karar vermiş bir kadının yeniden hayata dönüşünde kalbinde ne kadar yer aldığını bilmek hakkıydı. Yeni Yıldız, yeni hayatında kendisine ne kadar yer verecek sorusu kafasını tırmanlayıp dururken, kendisini iyi veya kötü bir sonuca hazırlamak istemekte de haklıydı. Ne de olsa bir gece önce o kadın tarafından, kendisinin hayatına son verilmesi konusunda hüküm giymişti... Evet evet. Ağız dolusu "Serserim benim" deyip, öpücük yağmuruna tuttuğu adamın hayatına son vermeye yeltenmişti bir gece önce o kadın. Ölüm teğet geçmişti Serseri'nin hayatından. Bir kadın sevdiği adamı neden öldürmek isterdi ki?...

Yıldız'ın zihninde görüntüler akmaya devam ediyordu. Hızlı çekim bir film gibi. Görüntüler sıralı mı yoksa geriye sarım mı bunun bilincine varamadı. Varamazdı da. Yüzlerce an, anı ya da sadece hayaldi belki gördükleri. Çünkü görüntüler gerçeklikten uzaklaşıp yerini masalımsı, mitimsi, düşsel mekânlara bırakmıştı. Kırmızı, kıpkırmızı akan bir pınarda ellerini yıkayan biri vardı. Gözleri de kırmızıydı. Boynunda âdemelması yerine ucu sivri bir hançer duruyordu. Üzerinde kan izleri. Her zihnine gelişinde değişiyordu adamın yüzü. Babası mı yoksa Ersin mi? Ya da yüzlerce Ersin ve yüzlerce babaydı belki. Değişmeyen tek şey âdemelmalarıydı. Hepsi hançerden. Kadınlar vardı bir de zihninde at koşturan. Kimi silik. Buzlucamın ardından bakıyorlar tekdüze. Görünmez zincirlerle bağlı her bir uzuvları... Bir kadın var. His-terik, gözleri yaldızlı, yılanlarla dans eden bir kadın. Baykuşlarla dost olmuş bir kadın. Bilmediği iklimlerde, bilmediği bir tarihe aitti belleğinde gezinen görüntüler. Ya da çok iyi bildiği ama bilmekten korktuğu...

Biri daha vardı. Bir görünüp bir kaçıyordu belleğinden. Başına zeytin dalından bir taç giyip, bacak arasını kızıl güllerle saklamıştı. Onun âdemelması yoktu. Boynunda menevişler geziyordu kımıl kımıl. Gözlerinde bir yangın. Sevda çıvgınları uçuşuyordu kızıl kızıl... Onu anımsamak demek aynı zamanda bir tabloyu hatırlamak demektir. Ve onların masalı demektir. Birbirlerine susamış iki beden. Biri erkek, biri dişi. Kıpkızıl iki alev topu. Milyonlarca volt enerjisi yüklenip birbirlerinin dudaklarına yapışmış iki alev topu. Kenetlenmiş iki çıplak beden birbirinde erimesi. Kızıl alevlerin içinde aşka çağırın büyüdü bir an. Huzuru arşa çıkaran sıcak bir melodi. Serseri'nin yatak odasındaki duvarı boydan boya kaplayan bir tablo. Hatta iki yan duvarda iki